

Pes štěká, protože zpívat neumí

Je ráno! Tedy určitě musí být ráno. Nejsem si tak úplně jistý, ale kručí mi v žaludku, takže hádám, že musí být ráno. Jenže moje miska je už od večera prázdná a ke všemu se Kámoš opět zavřel do koupelny, odkud slyším tekoucí vodu, takže se k pořádnému jídlu nedostanu dříve, než se s ručníkem okolo pasu a hustou párou v zádech uráčí vyjít ven, a jak ho znám, tak to přece jen chvíli potrvá. Občas se snažím prodrat za ním do místnosti, abych se připomněl, kdyby čirou náhodou opomenul moji existenci a také aby se necítil tak osamělý. Ale dnes to nešlo. Zamkl za sebou dveře.

Přesto mám rána velice rád. Obzvlášť ta slunečná. Když se totiž poštěstí, sluneční paprsky dopadají přímo na můj pelíšek, ze kterého se mohu nepřetržitě slunit. A co víc? Sem tam je otevřené okno, když je Kámošovi přes noc horko a z roztržitosti ho zapomíná ráno zavírat. Když se totiž nakloním přes parapet a tlapkami se zapřu o vyhřátý plech, vidím na příjezdovou cestu, za kterou se rozkládá silnice a podél ní chodník, takže mám prostor pro mírumilovné vítání každého kolemjdoucího. Avšak pokaždé, když je zdravím, zrychlí krok nebo úplně utíkají. Nezdvořáci.

Aha! Dveře se otvírají a Velký kápo vychází. Tak jsem tady! Přibíhám, vrtím ocáskem, přešlapuji z místa na místo, a dokonce našpuluji tlamu, z níž nechávám čouhat jazyk plný odkapávajících slin, ale Kámoš mi nevěnuje ani jeden jediný pohled. Úplně mě přehlíží! Vypadá nervózně. Sice nevím, co to znamená, ale jsem si jistý, že to není nic dobrého. Obvykle by mě aspoň podrbal na bradě nebo by mi hodil hračku na druhou stranu pokoje, aby se mě na chvíli zbavil, ale dnes mířil bezmyšlenkovitě k telefonu, který ležel na kuchyňské lince. Zaráží mě to. Poslední dobou je z něho čím dál tím větší mrzout. Podezírám ho z toho, že mě podvádí s tím obtloustlým labradorem přes ulici. Vždy když přijde domů z práce, tak ho cítím z jeho kalhot! A jestli se přece jen mýlím, tak sázím ještě na toho vořecha z druhého poschodí. Jako kdyby měl perfektně vytipované, kdy můj Kámoš chodí do práce, protože jen co se otevřou vchodové dveře našeho bytu, už už se ten hamoun otírá o jeho nohavici.

At je to, jak chce, stejně jsem si nejvíce užíval ten klidný malý domek, ve kterém jsme před několika měsíci bydleli. Nechával mě poflakovat se po gauči a ani na mě nekřičel, když jsem si v noci nenápadně vlezl pod jeho peřinu a stočil se k jeho nohám. Ba naopak! Věnoval mi tolik pozornosti. Například když jsme chodili na procházky, házel mi můj nejmilejší míček! Vymrštil ho a já jsem pro něj utíkal. Přinesl jsem ho tak, aby mě pouze zaregistroval a jakmile se míčku dotknul, začal jsem se s ním chvíli přetahovat. Byl bych býval i vyhrál, kdyby mi vždy zákeřně nefouknul do čenichu. A když se oné pískací hmoty zmocnil, opět míček vymrštil a já pro něj utíkal. A takhle to pokračovalo snad donekonečna. Oblíbil si především procházky na cvičák, jenže ty nepatřily zrovna k mým oblíbeným. Jelikož se tam slézala místní pejskařská smetánka, neustále mě nutil chodit po různých hrazdách s čumáčkem pyšně vztyčeným k nebi, procházet hloupými kruhy a našlapovat pacičkami tak, aby moje stopy vytvořily přímou čáru jen proto, aby si nás všimla některá z lidských holek. Samozřejmě, že mu věnovaly pozornost jen proto, že jsem tam byl já. Sice někdy dostal pár pusinek, ale abychom byli upřímní, já jich měl vždycky mnohem víc.

Je sice hezké, že si tu Kámoš kuchtí nějakou dobrotu ke snídani, ale já zatím ve své žalostně malé misce nemám nic. Navíc si dává až přehnaný pozor na to, aby mu nespádl ani kousek salámu. Přitom ho vidím, snoba, jak na své housce

s uzeninou nešetří. Dokonce mi nepomáhá ani intenzivní oční kontakt a letný dotyk packy na jeho stehně. To je zase den... Jak já už se těším, až mě Kámoš pustí na zahradu. Přes plot bydlí můj druhý kámoš. Jmenuje se Max, ale nevím, co je to za plemeno. Ovšem na tom asi nezáleží, myslím. Musím přiznat, že je poměrně chytrý, ale zdaleka ne tak fešný jako já. Má ještě dost co dohánět, smeták. Nedávno však měl výborný nápad. Vyhrabali jsme díru, přes kterou jsme mohli prolézt z jednoho teritoria na druhé, protože jsem přesvědčený, že na jeho straně je tráva zelenější a prodírá se tam mnohem více koček. Jsou přinejmenším barevnější, tlustější a ukřičenější! Ach, jak já je nesnáším. Naučil mě nejen tyto ohavné potvůrky lovit, ale dokonce společně koušeme papuče. Minule jsme si dovolili prokázat laskavost staré tetě Novákové. Připlížili jsme se k jejím dveřím zrovna když si z těkavosti odložila staré bačkory na rohožku přede dveřmi a bez jediného zaváhání jsme je popadli do tlamy a pelášili co nejdál. Ta nám dala... Přitom tomu nerozumím – neustále si na své boty stěžovala.

Příští rok se prý stěhujeme do nového, ještě většího domu, ale to je další věc, kterou nechápu. Jsme přece jen já a můj Kámoš, nikdo jiný. Nemyslím si, že potřebujeme větší prostory. Jediné, co bych ocenil, by bylo to, kdyby se zbavil těch příšerných klouzavých podlah. Kdo po nich má chodit? Kámoš se neustále snaží obklopovat čím dál tím větším množstvím věcí. Má novou televizi, mobil měnil minulý měsíc a pořád nosí nejnovější hodinky, které mu stejně brzy rozkoušu. Navíc tvrdí, většinou když mi nadává ve chvíli, kdy jsem v procesu ničení, že čas jsou peníze a peníze zaručují úspěch. Jsem tak rád, že já nejsem úspěšný, protože úspěch nezní jako velká švanda. Myslím si, že kdyby vlastnil méně zbytečností a více mě drbal, byl by šťastnější. A já také.

Koukejme, kdo nakonec odložil svůj telefon! Pan Zaneprázdněný se najednou sklání a hledí mě za ouškama. Za ty roky si zvládl pořádně natrénovat, která místečka mi nekontrolovatelně roztancují levou zadní packu. No, neříkal jsem to snad? Přece jen se usmívá... A mně je už také dobře.

Zuzana Krejčí

Vysoké Mýto Voštica 135

566 01

18 let

Gymnázium Vysoké Mýto, 3. ročník (V. kategorie)

Mgr. Alena Šalounová